

Anita Eklund Lykull
*Ballongfararens
morgon*

 SAGA
EGMONT

Anita Eklund Lykull
*Ballongfararens
morgon*

Anita Eklund Lykull

Ballongfararens morgon

SAGA Egmont

Ballongfararens morgon

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1999, 2020 Anita Eklund Lykull och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726411133

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1.

Och den ljusnande framtid är vår?

Långsamt, medan sömnen fortfarande tyngde benen, gick jag nerför trappan från mitt rum. Jag hade vaknat av en dröm. Det var något med stark kyla, snödrivor ... främmande röster. Kvar i minnet fanns bara spillror av drömkänslan.

På väg mot bottenplanet mötte mig doften av blommor. Sötma och sommar i en förförisk mix. Hela huset andades lust och fågling.

Min mor satt vid köksbordet. Drack kaffe och läste Göteborgs-Posten i all stillsamhet. Hon hade börjat prenumerera på den i stället för på DN som vi haft i alla år. Erkände att hon alltid velat läsa G-P, men pappa föredrog den mer rikstäckande varianten. (Han kunde hetsa upp sig om någon gammal studentkamrat fått ett glassigare jobb och omnämndes i bladet.)

Klockan var exakt tjugo över elva, dagen efter min studentexamen, anno domini 1997. Mamma såg upp från tidningssidan och log. Våra ögon möttes. Hennes grå med rynkor i ögonvrårna. Mina mera åt det blåvioletta ametisthållet. Och utan rynkor förhoppningsvis.

- Morron, Nella ...

- Herregud, har du stått och diskat hela natten efter mottagningen? Du kunde väl ha väntat på att jag skulle kvickna till!

Hörde att jag lät hes. Folk hade rökt som galningar ... Och vi hade sjungit (nåja ... skrålat, var nog en bättre

beskrivning) – ja, inte hemma hos oss utan senare, när vi träffade kompisarna, Vanna och jag.

Köket var skinande blankt. Så blankt nu ett gammalt villakök kan bli. Enda påminnelsen om festen var vinglasen – arv från mormor. De smala, höga kuporna med ingraverade liljor, stod uppställda på arbetsbänken bredvid brödskrinet. Gnistrade av inneboende ljus. Trots att solen lyste med sin frånvaro den här juniförmiddagen.

Dagen verkade grå, som sagt. I natt, eller rättare i morse, hade det duggat. Som om någon på hög höjd doppat en fjäder i vatten. Lekfullt skakat den över Prinsbacka med omnejd. Vanna och jag kände våra ansikten bli fuktiga. Läpparna, ögonlocken. Då, när vi traskade hem i våra balklänningar i den överkliga, färglösa gryningen. Som två förrymda prinsessor.

Tillsammans med en massa andra hade vi varit på trist lokal först. Lövad, jo visserligen, men det märktes att det var en nerkörd gammal kursgård. Lite svårt att få upp ångan i den ladan.

Framåt natten hade vi hamnat på *riktig* studentbal. Hemma hos Viktor Danielsson. Hans föräldrar hade till och med hyrt levande orkester! Vet inte varför Vicke bjudit oss två. Vi känner inte varandra särskilt väl. Kanske det fattades flickor. Och flickor är ju bra att ha, åtminstone i festsammanhang.

Kände att trampdynorna var svullna. Att skelettet innanför huden ömmade. Inspekterade hälen, upptäckte att jag skaffat mig en kraftig blodblåsa. Skavsår efter nya skorna. Mamma hade mycket riktigt sagt åt mig att ta ett par gamla.

Blåsan var mjuk, mörkröd. Skinnet gav efter, gungade till när jag försiktigt undersökte.

Typiskt. Det fick bli omplåstring ... stödförband, första eller andra hjälpen. Kanske kunde jag låna Agnes äldsta

gympaskor. Hon är uppe i trettionio och en halv nu för tiden.

Köksdörren till trädgården stod på glänt. Skymtade rumpan på Pigge, vår vita bullterrier. Han verkade upptagen med att gräva ner någon gammal brödkant borta vid de rosaröda rhododendronbuskarna. Buskaget hade vuxit till dubbla storleken den här blöta våren. Nu stal det en god del av trädgårdsgången.

- Tänk inte på disken, Nella! Den går så kvickt nu när vi har maskin, mumlade mamma. Prasslade fram familjesidan.

- Varför vi aldrig skaffade en när ni var små övergår mitt förstånd, fortsatte hon. Tog en mun kaffe. Grinade illa ... Sedan en vecka tillbaka försökte hon undvika socker (ny bantningsvariant).

- Så mycket tid man sparat! Så mycket trist jobb ...

Hon ruskade på huvudet. De ovala sköldpaddsbågade glasögonen hängde en bra bit ut på nästippen, men rörde sig inte.

- Tja, det fanns väl inga pengar som vanligt, replikerade jag med min nya intressanta nattklubbsröst.

Hällde upp juice i en ölsejdel. Drack och drack och drack. Törstig efter allt vin, bål och konstig alkohol jag hinkat i mig senaste hektiska dygnet.

- De ser ut som tolvåriga småflickor, brudarna, menar jag ...

Mamma studerade bröllopsbilderna noga, suckade. Kanske funderade hon på hur de skulle gå för dem i äktenskapen. Tolvåringsbrudarna. För min mor hade det inte gått så bra.

Hon rynkade pannan när hon uppmärksammade dödsannonserna. "T-t-ade" över någon kvinna i hennes egen

ålder ...fyrtionio plus, som gått hädan "*I ljust och tacksamt minne bevarad*".

Det slog mig att det nästan alltid var gubbar som fick krämiga dödsrunor. Minsta skitsak berömde man. Tanter, kvinnor, damer ..., sällan skrev man något om vad de uträttat här i livet. Ingen hade till exempel fått ihop en halv rad om mormor. Fast hon jobbat stenhårt med *Najaden*, pensionatet ute vid kusten. Trots att hon hade gjort det jättebra!

Agnes och jag hade pratat om att skriva en bit. Men så tyckte vi att det skulle ha sett konstigt ut ... om dotterdöttrarna sagt: "*Vi älskar och saknar dig, mormor. Du var jätteduktig!*"

Efteråt ångrade jag mig. Så var det ofta. Man ångrade mest av allt det man *inte gjorde*.

Kikade i smyg på mamma. Bodil var fortfarande en tungviktare, trots all jojo-bantning. Trots senaste desperata sockerjakten. Men en ganska snygg tjockis faktiskt. Nu när hon köpte lite kläder då och då. Gick till frissan mer än en gång om året. Förra veckan hade hon till och med tonat slingor. Mamma ville vara så fin som möjligt till min examen.

Kanske handlade det om Louise också. Jag misstänker det.

Nu var lockarna fluffigt bakåtborstade från pannan. Hennes hjärtformade rosiga ansikte. Uppnäsan, de tjocka vänligt dallriga kinderna med djupa smilgropar, alltihop som var min mor kändes tryggt. Så hundra procentigt vardag och hemma.

Klädd i halvlång jeanskjol, vit utanpåskjorta med korta ärmar över fräkniga armar. Skjortan dolde några av höftkilona. Visst såg hon snyggare ut nu, *efter* skilsmässan, än före ... konstigt nog. Man inbillar sig ju alltid att folk ska

rasa ihop. Tappa greppet totalt. Det trodde vi barn, men inte.

- Hur känns det att vara stor och vuxen, Nella?

Mamma avbröt mina tankar, såg uppmärksamt på mig.

- Är man vuxen när man tagit studenten? Jo, det känns väl okej ...

Jag log, men kunde inte låta bli att göra en grimas också. För hundra procentigt bra kändes det inte. Det handlade om något som var svårt att sätta ord på. En kall källarkänsla. Lite unken, lite möjligt instängd och obehaglig. En känsla med mycket gråsguggor i.

- Hade du och Vanna roligt på den där stora festen? Fick ni dansa? Tänk vad jag älskade att dansa ... förr i världen.

Drömmande såg hon ut genom fönstret. Suckade.

- Festerna, vi gick på, två stycken faktiskt. Jodå, vi fick dansa som bara den. Tyvärr har jag grymt ont i håret i dag. Och ont i fötterna, vi fick ingen skjuts. Traskade och gick minst en fyra, fem kilometer hem. Titta här på min blodblåsa!

Jag stack fram hälen, hon mumlade medlidsamt. Rekommenderade sårsalva och plåster.

- Men stick inte hål, för då blir det bara värre!

Pigge kom inspankulerande i köket på stela ben. Slafsade vatten som skvätte en kvadratmeter runt blå emaljskålen.

- Du är en riktig slabbedabb, vet du det? Busgubbe ...

Han grymtade nöjt. Skavde örat njutningsfullt mot mitt knä. Agnes hund egentligen, men han gillar mig mest ... det är jag helt säker på.

- Var är alla människor i dag? undrade jag. Gäspade utan att hinna hålla handen för munnen. Mamma gäspade ofrivilligt hon också.

- Tja ..., hon såg sig vagt omkring i köket, som om husets medlemmar gömde sig i skåpen.

- Sylvester traskade till skolan med Örjan. Agnes är väl i stallet ute hos Erik. Den där magra flickan ... Majken ... följde visst med, tror jag. Jag sa åt dem på skarpen att de inte fick skolka, men du vet hur Agnes resonerar. Marc sover nog fortfarande. Tyckte du inte att han verkade hemskt trött i går kväll?

Hon la huvudet på sned, funderade.

Jo faktiskt, min storebror hade varit påtagligt dämpad. Hade inte sagt många ord. Det slog mig att Marc inte varit riktigt närvarande vid festbordet.

Mamma reste sig, erbjöd sig att bre en smörgås.

- Ät något, så blir du strax av med huvudvärken!

Mat är min mors botemedel för det mesta. Sorger, svek och svartsjuka. Allt går att kureras med en macka eller två.

Ibland blir jag irriterad över hennes tjänstvillighet mot oss barn, mot pappa när han bodde hemma. Bodil Ossian springer benen av sig. Har alltid gjort, ända sedan vi var små. Men nuförtiden är det snäppet värre. Kanske vill hon kompensera det faktum att pappa gav sig av. Kanske vill hon försöka bli dubbel förälder helt i onödan.

- Sitt nu och läs färdigt, jag ordnar något själv!

Kylskåpet var för ovanlighetens skull sprängfyllt. Överbliven laxpaté avsöndrade sin fiskdoftande andedräkt under plastfoliens genomskinliga täcke ... skär sås i byttor. Rester av några ostar. Två halva ananastårtor delade systerligt plats på ett fat. Jag lokaliserade kaviartuben längst in.

Folk hade kommit en masse, men maten hade räckt och blivit över. Misstänker att min examensfest liknat tusentals andra i vårt land: Familjen samlad, alla problem tillfälligt glömda. Grannar och vänner nostalgiska inför den "ljuva

ungdomen", som naturligtvis inte är så jäkla ljuv. Folk minns det de vill minnas. Tur är väl det.

Bredde ett saltigt lager "Kalles" på en skiva Wasa sportknäcke. Hällde upp mera juice, konstaterade återigen att allt verkade så konstigt dagen efter. Hela sista året hade Vanna och jag peppat varandra när tillvaron känts alltför inrutad: " ... När vi är färdiga, då du Vanna Bananna, ... när plugget är klart Nella ... då ska vi resa, jobba, leva!"
DÅ SKA VI!

Och *nu var man där* till sist. Vi hade sprängt målsnöret. Sista franskaprovet avklarat. Sista smakfattiga potatisburgar-lunchen i bamba, sista allt möjligt.

Men det var som om man blivit lurad på något. Allt hade gått så otroligt fort på slutet. Veckorna fladdrade förbi. Det var bara att hålla i hatten när fartvinden blåste.

Stora frikopplingen, som jag hoppats på, inträffade aldrig. Var fanns kirurgsnittet som delade tillvaron i ett tydligt före/efter?

Riktiga livet - om det nu fanns något sådant - verkade fortfarande långt borta.

- Vad tänker du hitta på i dag? Ska du bara njuta din frihet, Nellan? undrade mamma, vände sida.

- Jag ska väl träffa Vanna om ett tag. Vi pratade om att gå och fika. Hennes farmor och mormor är ju här från Norge. Plus några andra släktingar som jag inte känner. Hon måste nog vara med dem i eftermiddag. Men vi ska i alla fall träffas, snacka ihop oss om resan. Fortfarande har vi inte lyckats bestämma vart vi ska åka ... Det är inte klokt!

Min mor vek ordentligt ihop tidningen. Hennes knubbiga fingrar var numera helt ringlösa. Ändå anades en fördjupning på giftasfingret. Året som skild hade inte helt utplånat ärret efter det långa, långa äktenskapet.

Hon drog in andan genom näsan så det hördes.

- Jag undrar om du kan vara snäll och komma hem när pappa och hmm ... Louise hämtar Agnes och Sylvester. Han skulle bli så glad om han fick säga "hej då" lite mer ordentligt. Det var ju så mycket folk här i går kväll. Pappa ringde i morse, hade gått en lång promenad längs havet med Erik och beundrat nya kossorna.

Hon avbröt sig, såg in i väggen ett ögonblick, tänkte ... tog sats.

- Och så bad han mig fråga dig ...

Monologen fick långsamt fart igen, fast haltande, osäker. Som om varje ord måste testas, synas, vändas ut och in.

Erik Ossian är min förlupne far Martins äldre bror. Kouppfödare i stor skala en bit utanför stan. Det är han som köpt häst åt Agnes. Officiellt är *Siste Mohikanen* tänkt för oss allihop, men det är bara hon som gillar det där med hästeriet, så ...

Storebror har stannat på föräldragården. Han tog över efter det att vår farfar och farmor (har bara sett dem på kort) dött i början på sextiotalet. Erik fick inte plugga som lillbrorsan, d.v.s. pappa, som ansågs ha "läshuvud".

Men vår farbror har klarat sig mycket bättre ekonomiskt än vad pappa gjort. En möjlig förklaring kan vara att han inte druckit lika mycket vin. Pappas alkoholkonsumtion har kostat skjortan under åren. Fast nuförtiden passar han sig.

Exakt två glas till maten i går. Inte en droppe mer.

Hur som helst, pappa och Louise hade fått bo över hos Erik och hans fru Ellen. De två har alltid varit jättesnälla mot oss. (Ellen har smugglat till oss julklappar och presenter, även de perioder när bröderna varit osams. De har jättehetsigt humör båda två!)

Farbror och faster har inga egna barn, tyvärr. En gång i tiden ville de att Marc skulle ta hand om gården, men det ville inte pappa. Martin har svåra problem med sin agrara bakgrund: "Min son skall min liv och kniv inte mocka koskit". Därför pluggar vår bror medicin. Vet inte riktigt när han blir klar. Men det borde väl vara ganska snart.

- ... och så tänkte jag att om du ändå inte har något jätteviktigt för dig, Nella, så kan du väl vara bussig och komma hem när de dyker upp i eftermiddag.

Mamma pratade plötsligt mycket fort utan att staka sig.

- Men jag sa ju "hej då" i går kväll! Vet inte varför det behövs en gång till, muttrade jag hest.

Naturligtvis ville jag krama Agnes och Sylvester, lillbrorsan, "hej då". Självklart. De två ska fira sommarlov hos pappa och hans dam i Ystad där de slagit ner sina radhuspinnar. Men jag hade inte planerat att vara hemma när "turturduvorna" anlände.

- Du ska ju jobba i sommar, Nella. Och sedan ska Vanna och du resa i augusti. Det blir ingen tid över att hälsa på. Han tycker att han träffat dig så sällan senaste året. Snälla, tänk på pappa!

Min mor gav sig inte. Bodil kan vara grymt envis när hon sätter den sidan till.

- Är det mitt fel att de bosatt sig x antal mil från civilisationen? Pappa har valt, deklarerade jag hårt.

Hörde min arga, hessa röst rikoschettera mot köksväggarna.

Mamma suckade, bet sig i underläppen.

- Jo, visst har han det, men det är ju inte så lätt. Pappa bad mig, Nella.

Hennes röst blev darrig av vädjandet.

Hur kan hon sitta och förhandla för honom? Han som först höll sig med en älskarinna i massor av år och sedan hade mage att flytta ihop med henne fyra veckor efter det att vi begravt mormor. Simsalabim: nu klarade Bodil huset och oss ekonomiskt när hon skulle få arva en massa dosch, trodde han. (Och hur fel hade han inte. Mormor var lika pank som de flesta andra gamla tanter.)

- När dyker de upp, Martin och Louise? muttrade jag till sist, när tystnaden i köket kändes totalt kompakt. När man uppfattade en förvirrad spyflugas fönsterkollisioner.

- Vid tretiden, sa han ...

Mamma log förväntansfullt mot mig.

- Okej då, jag ska se om jag hinner.

- Fint Nellan, pappa blir jätteglad!

Bodil reste sig från köksstolen, förklarade att hon skulle dammsuga lite. Sedan tänkte hon cykla bort och ha ett snack med Kalle om kollon som de två skulle ordna ute på Najaden.

Hon hoppades att han var bättre i ryggen. Stackarn hade försökt med både värmedyna och liniment och Treo. Men inget hade hjälpt hittills.

Karl-Fredrik Kalvin, är familjens vän och morbror Dags studentkamrat. Präst här i Prinsbacka och därtill mammas chef, får man väl säga. Hon jobbar heltid med "Kyrkans barntimmar" sedan ett par år. Mamma brukar ha någon praktikant till hjälp och nu under våren ordnade hon dit en ALU-kille.

Barnen behövde en manlig förebild som var bra på landbandy och på att tälja pinnar. Men det mesta sköter hon själv. Och nu tänkte hon satsa flera semesterveckor på att ordna sommarkollo. Min morsa blir bara mer och mer självuppoffrande. Det är väl samvaron med superfromme Kalle som gör det.

Passade på att kika in i matsalen, innan jag gick upp till mitt rum. Det var som att öppna dörren till ett växthus!

Ministudentmössor, polkagrisklubbor king size ... små flaggor. Allt möjligt och omöjligt hängde och dinglade i buketterna.

Till och med grannarna längs vår gata, grannar som vi knappt mer än hejar på, hade kommit till skolgården för att gratulera. Några hade sina gulnade studentmössor på skulten. Ju gulare mössa, desto äldre gubbe eller tant. Ungefär lika pålitlig formel som relativitetsteorin.

Pappas studentkapsyl var inte dålig. Men systrarna Ljungman, som bor allra längst ner i backen med sin malättna pudel (Agnes säger att han kan fälla små djur med enbart andedräkten), hade definitivt de gulaste. "Pissfärgade", sa Marc hårdhärtat.

Vrätte upp två fönster. Kollade som hastigast på presentbordet som stod orört. Hade fått en samling Shakespearevolymerna av farbror Erik och hans fru. Skulle jag någonsin läsa dem? Silverhalsband av morbror Dag, min gudfar ... inte så himla snyggt, men tungt och säkert dyrt. En CDbox med Elvis Costello-låtar som mina syskon skramlat till. Pappa och Louise hade satt in pengar på ett bosparkonto. Bodil hade köpt tyget och sytt min balklänning i isblått. Urringad. Skitsnygg. Till och med Vanna var avundsjuk.

Studentexamen hade gått med vinst ... för att vara krass. Men den hade inte gått med vinst inuti. Förgäves försökte jag mota bort känslan av tomhet. Tröstade mig med att det handlade om den berömda bakisbaskern. Det var nog därför allt verkade så ... tja, så ouppfyllt.

Vi har gjort en rockad vad det gäller rum sedan pappa flyttade - med sin boss, ska tilläggas. Louise var rektor på

det gymnasium i Mölndal där han slet som religionslektor i massor av år.

Ändå står det: "du ska inte hava lust till din nästas gubbe" i Bibeln. Eller är det gumma, eller åsna?

Skit samma. Jag fick alltså pappas stora arbetsrum med utsikt över trädgården. Agnes fick mitt och Sylvester fick Agnes. Marc som sällan är hemma (han pluggar som sagt till doktor i stan som alltid är på G), ärvde Sylvesters krypin närmast vindstrappan.

Mamma är noga med att Marc ska känna sig hemma. Att han ska ha ett rum här, även om han har lägenhet tillsammans med sin sambo.

Bodil är kvar i stora sovrummet. Men hon sålde dubbelsängen per annons, samma dag som pappa tog sina väskor och drog söderut.

Skaffade sig en läcker bädd med flätade gavlar i stället. Bröllopsfotot hamnade längst ner i någon låda.

Sedan gjorde Bodil Ossian något oväntat. Hon tog körkort. Det var det ingen i Prinsbacka med omnejd som trott att hon skulle klara. Dag påstod i förtroende att det pågick vadslagning i stan. Oddsens för att hon skulle misslyckas var skyhöga.

Men folk känner inte mamma, inte vi heller. Hon fick sin plastlapp. Köpte genast en mycket begagnad citrongul Saab.

Pappa ringde i den vevan, uttalade sin djupt kända oro, att hon skulle köra ihjäl sig. Att hon absolut inte fick skjutsa någon av oss. Särskilt inte Sylvester.

Men Agnes förklarade att det skulle han fullständigt skita i. "Hon kör lika bra som du i alla fall". Och det gör hon.

2.

Marc

Försiktigt kikade jag in genom min storebrors dörr. Marc var klarvaken. Satt upp i sängen med ryggen mot väggen. Stirrade i taket med händerna bakom huvudet.

Det slog mig för hundrade gången att han är ovanligt snygg. Hur vältränad som helst. Fast ändå inte den där ofräscha, anabola sorten med stora tuttar och acne.

Lång och bredaxlad, håret är sandfärgat, kortklippt för det mesta. Ögonen gröna, smala, sömniga. Han är en cool sort, Marc. Godmodig.

Har alltid känt att han och jag står varandra nära. Att vi bildat en pakt för länge länge sedan. Och den pakten kommer att räcka livet ut.

- Bonjour, monsieur Ossian ... Ça va..?

Klev in och satte mig på hans sängkant.

- ... du verkar bekymrad. Är det kärreleken eller etylalkoholens svåra verkningar?

Buffade till honom på skoj. Vi brukar brottas ganska hårdhänt när andan faller på. Åtminstone gjorde vi det förr.

Men han log inte som han brukade, utan såg på mig - allvarligt. Gnuggade sig i ögonen innan han svarade.

- Vi har gjort slut. Jacob har, som man säger, hittat en annan.

- Herregud, jag menade inte ... var det *därför* han inte kom till min examen? viskade jag.

Marc nickade, la armarna i kors över det solbrända bröstet, som för att skydda sig.

Vår bror är bög. Ja, han säger faktiskt det själv, "bög" alltså. Så det är inget förolämpande i benämningen, om någon nu skulle tycka det. Jag kom på honom av en ren slump för ett par år sedan inne på en bio i Göteborg. Måste väl erkänna att först blev jag upprörd. Och fruktansvärt rädd.

Det var så hemskt och pinsamt att ha en "homo" till brorsa. Aids och hela den biten. Skamligt dessutom. Efteråt har jag tänkt att jag kände mig svartsjuk på något märkligt vis. *Han* och jag hörde ju ihop. Vi var bästa vänner. Och plötsligt, på någon sekund, fick jag klart för mig att min bror bar på den typen av livsavgörande hemlighet.

Numera tycker jag bra om Jacob. Han är vettig, lätt att prata med, inte den där tröttsamma fjolltypen. Och nu var det slut mellan dem ... De två som verkat så superlyckliga!

- Men ... När hände det här? stammade jag.

- Asch, vi har strulat ett bra tag och så dök det upp en kille ur det dimmiga förgångna, och de började träffas igen. I smyg först, det sårade mig. Och på den vägen är det, som man säger.

- Hur länge..? Att du inte har berättat något! Mamma och vi allihop har ju trott att allt varit precis som vanligt. Att ni haft det bra!

- Sagt och sagt, det är väl inte så jävla lätt att komma springande och tala ut.

Marc lät ironisk när han sa "tala ut". Räknade tyst på fingrarna. Förklarade att det handlade om cirka tre månader.

Han suckade, kliade sig långsamt på den absolut släta, hårlösa bröstkorgen. Upp och ner. Ner och upp. Vita nagelspår i det bruna. Vita främmande tecken. Hudskrift.

- Jacob tog sina prylar och flyttade en måndagsmorgon. Trodde väl att han skulle komma tillbaka. Gick själv ut och dansade. Gick på krogen, söp till och så ... levde rullan ett tag för att visa att jag inte satt hemma och tittade på Bingolotto. Häromdagen ringde han. Förklarade att det kändes helt rätt med den andre. De hade till och med snackat om att skaffa radhus, barn, hela baletten du vet ...

Min bror såg ut genom fönstret. Munnen var krökt i en bitter båge. En rödblond skäggsugga vilade över kinderna, ner mot halsen. Pulsslagen tickade hastigt under huden.

Förstrött böljade gardinerna fram och tillbaka, fram och tillbaka i den svaga sommarvinden. Rörde vid krukväxterna. Svepte dem i mjuka veck, utan att välta dem.

Trädgårdens gröna parasoller sträckte sig mot himlen. Doft av jord och ångande fukt, av frisk ljuvlighet kom insilande till oss.

- Marc, jag är så himla ledsen för din skull ... Kan jag göra något? Vill du att jag ska prata med Jacob, jag gör det gärna det vet du! Kanske handlar det bara om ett missförstånd.

- Nej tack, vad skulle det tjäna till? mumlade min bror tonlöst. Allt känns så inihelvete trist, Nella, men du vet väl ungefär hur det är?

Han tänkte på min finlandsvenske pojkvän Theo, alias "Mumintrollet", som gjort slut strax efter jul. Men där hade han fel. När Theo förklarade att han hade bestämt sig för sticka tillbaka till Helsingfors med resten av familjen: bror, lillasyster och pappa - det var för lite "tango" i Sverige, och då menade han inte bara dansen - tja, då kände jag nog mest ett slags lättnad.

Vårt förhållande var så överväldigande i början. Vi var inte kloka, kunde inte vara utan varandra fem minuter. Men när förälskelsen klingat av fanns inget kvar. Han hade levt

ett helt annat liv. Ägde andra erfarenheter. Plus att han alltid hade problem med min brors homosexualitet. "Riktiga killar var inte några jävla bööogar ..." Men vi skildes som vänner, no hard feelings.

Ibland saknade jag honom. Han kunde skratta, Theo. Kunde se det absurda i tillvaron. Nuförtiden skrattade jag sällan.

Min ex skrev vykort, ringde ibland. Han hade redan en ny finsk flickvän som hette Tiina. Och han sa rent ut att det var mycket mera "tango" i Tiina än i mig. Jag trodde honom.

- Vad tänker du göra nu, Marc?

- Ja, vafan kan man göra? Slå ihjäl den andre? Hyra en rysk torped? Sätt kryss i rutan ...

Min bror skrattade bittert. Knöt handen, greppade kudden och gav den en fet smäll. Hans förtvivlan berörde mig djupt.

- Var inte ledsen, snälla ...

Böjde mig fram, slog armarna om hans hals. Kände sängdoften. Aningens syrlig svett, blandat med en sval, knappt förnimbar rakvattenslukt. Rå vinarom från andedräkten, skarp vitlök. Min bror luktade människa och morgon.

- Det ordnar sig, Nella, mumlade han i mitt hår. Jag överlever ... Det är bara det att vi hade planerat att jobba ihop när jag var klar. "Läkare utan gränser", du vet. Nu känns allt det där så jävla meningslöst.

Marc höll upp en sekund, som om han var på väg att avslöja en hemlighet.

- Jag har funderat på att lägga ner hela skiten, Nella ... har god lust att sluta plugga.

- Du ... du menar inte vad du säger!

Jag svalde förfärat, kände nästan panik.

- Gör inget förhastat! Mamma skulle bli så olycklig. Hon bara väntar på att hon ska få skryta med dig inför tanterna i Kyrkokören: "min son doktorn", du vet.

- Ska man alltid göra allt för andra? Ska man aldrig göra som man själv tänker och vill? Det var morsan och farsan som valde karriären, inte jag. Hade fanimej hellre jobbat med Eriks kor!

Hans röst lät hård, som om han anklagade mig, eller möjligtvis världen, för något.

- Såklart man inte bara ska göra som andra vill, men ...

Marc ryckte på axlarna. Mumlade att hur som helst hade Jacob varit hygglig, låtit honom behålla lägenheten, fast det var han som stod på kontraktet.

- Man har tak över huvudet i alla fall, Nella, det är vackert så! Många jag känner har åkt ut med röven före.

Han svängde benen över sängkanten. Befriade sig från lakanens vita omfamning. Hade sovit i sina svarta boxershorts, noterade jag. De satt som ett andra skinn. Antagligen skulle det väl inte vara så svårt för honom att hitta någon ny att älska och bli älskad av. Min filmstjärnetjusige storebror. Inga killar sprang benen av sig för min skull. Det hade varit mycket glest i pojkvänsbranschen på sistone.

Marc försvann in i badrummet. Jag hörde duschen splattra igång. Reste mig och klev tvärs över hallen till mitt rum.

3.

Var det här allt...?

Studentdräkten låg uthälld i korgstolen i hörnet. De förbaskade skorna (ett halvnummer för små) spretade nedanför. Studentkepsen, med alla klasskompisarnas namn inskrivna i det flaggfärgade fordret, hade landat på spegelhörnet.

Jag passade på att möblera om när jag fick nytt rum. Värsta stol- och hyllvraken hade gått i skräpcontainern. Mamma hade sytt nya gula gardiner utan fluff. Greenpeaceaffischen med valen hängde med förstås, och buren med Vannas papper machéfågel dinglade på sin krok.

Hade ärvt skrivbordet, som tillhört vår danske morfar. Han som dött redan när mamma och Dag var små. Mitt eget från IKEA ställde jag i källaren så länge.

På hyllan ovanför sängen stod lilla dockbyrån som Mumintrollet gett mig då, när vi träffades. Sjöhästörhängena, ett samearmband jag fått av Marc, mormors camébrosch ... Lite av varje doldes i de minimala lådorna.

Agnes, den enda riktigt musikaliska i vår familj (Sylvester slutade spela suzukifiol efter tvåan), hade ärvt flygeln som tillhört morfar. Han var schlagersångare av den snyftiga sorten. Hade spelat in flera "stenkakor", som fortfarande luftades i radioprogrammet "Nostalgiska skivhyllan".

Våra bröder ärvde manliga prylar när mormor dog. Morfars klockor - han var tokig i klockor. Hans fina kikare.

Marc hade fått vigselringen, bred och tung. Lillbrorsan hans klackring med initialer E. P., Egon Pennius. Vi skulle ha fått aktier, men de var helt värdelösa, visade det sig.

Tog en titt i den proppfyllda garderoben där allt hängde huller om buller. Bestämde mig för de grå arméshortsen. Plus den kortärmade randiga bomullströjan i mörkgrönt, vitt och grått, min favorit just nu.

Egentligen hade väl jeans passat bättre. Regnet hängde och dallrade i luften. Men behovet att markera "sommar" kändes starkt. Friheten. Den totala skollösheten. Shorts fick det bli. Så kanske äntligen känslan med stort K skulle infinna sig.

Kollade i spegeln. Helt klart passade jag bättre i kortare hår. Tordes ha det nu när jag äntligen förmått mig att operera öronen. Mormor övertalade mig strax innan hon dog.

- Jag betalar, Cornelia lilla, du måste se till att justera dem. Annars blir du *aldrig* gift!

Själv hade hon världens jättenäsa som stötte i färgerna blått och rött (för mycket portvin, sa Dag), men det såg hon inte.

Finkänslighet var ett ord Sigrid Margaretha aldrig lärt sig använda. Men för en gångs skull hade hon faktiskt rätt. Mina öron var pinsamma. De påminde om två stora, sladdriga ... biffar.

- Jag har inga planer på att "bli gift", mormor. Här ser du en ensamstående karriärkvinna framför dig!

- Dumheter, en söt flicka som du! Självklart ska du gifta dig. Få vackra barn ... Jag lär väl inte hinna se dem, tyvärr. Men så är livet.

Och det gjorde hon inte. Hon såg varken mina eventuella barn eller mina nya öron. Mormor dog ett kort tag efter det där samtalet. Vi räknade ut att hon varit uppe och lagat

frukost. Dag hittade henne framstupa över bordet med näsan i *Veckans affärer* och handen sträckt mot koppen där kaffet kallnat. Han hade lovat att skjutsa henne till tandläkaren.

Marc hjälpte mig med öronen, eller rättare sagt, en av hans läkarkompisar. En tystlåten, mörkhårig kille som heter Ernst Takeshi Tanaka, kallad "ET". Ja, han har förstås hunnit betydligt längre i sin karriär än min bror. ET arbetar på Plastikkirurgen på Östra Sjukhuset och på privatkliniken där jag *led*.

Han är lång med lätt krokig näsa. Smala, glittrande grå, djupt liggande ögon. Mörk röst ... Han stammar lite när han blir ivrig. ET är tvättäkta halv japan, född i Göteborg. Hans pappa har, eller möjligtvis hade, något viktigt jobb på Volvo. Kom dit som praktikant från Osaka och stannade. Mamman är från Småland.

I vilket fall så verkade han uppåt över att operera. Gnolade och stack sprutor i öronbrosket så att det krasade högt och jag stönade. Kunde inte med att vråla. Marc stod bredvid, kommenterade det hela. Jag tyckte att det lät som en slöjdlektion ungefär. Öronen blev snygga till sist, fast det gjorde ont som bara den.

Vill inte påstå att hela mitt liv förändrades när "biffarna" försvann. Men något hände. Det handlade om en annan grundkänsla. Jag kände mig säkrare helt enkelt.

Utseendebiten är knepig, när man är adopterad som jag. Sylvester är ju också adopterad, men när det gäller hans rötter så har vi bra pejl. Vi vet vad föräldrarna heter. Var de bor med de fyra andra barnen i Bombay. Mamma skickar barnkläder. Lite pengar till sjukbesök och mat varje månad.

Det är skillnad med mig som inte har någon historia alls. Vet ju inte ett enda dugg om sneda näsor, hopväxta tår,

knölar på fötterna ... jätteöron. Kan inte jämföra med morbror Knutte eller kusin Rut.

Kanske mina biologiska föräldrar har/hade svår diabetes till exempel ... eller grava hjärtfel. Cancer ... eller ... så var de mentalsjuka. Det lutar väl åt det senare. Jag menar, lägga en baby i en telefonkiosk sent i oktober månad. Något glapp i skallen hade de väl.

Gick in och duschade efter Marc. Sträva röda hårstrån simmade i bottenblötan. Jag avskyr hår från de nedre regionerna, men beslöt att inte klaga den här gången - under gällande omständigheter.

Mascarade mina lätt rosa ögon. Struntade i ögonskuggan men smetade på läppglans med tuttifruktismak. Kollade en sista gång i spegeln. *Tämligen godkänd.*

- Okej. Tillbaka vid tre då, mamma.
- Fint, hälsa Vanna från mig!

Luften kändes grön, den gick att ta på. Jag drog ett djupt andetag, fyllde hela min kropp med juni.

Medan jag gick ner mot centrum tänkte jag på min examen (fast studentexamen inte finns officiellt, så finns den definitivt för oss som just slutat gymnasiet!) Hyfsat bra hade jag väl lyckats. Hade höjt i engelska och historia ... till *Väl godkänd. Mycket väl godkänd* i svenska. Men resten av betygen var inte jättesensationella. Förmodligen skulle jag inte komma in på lärarprogrammet franska/svenska. Enda utbildningen jag sökt till på universitetet.

Hur skulle man överlista studie/arbetslöshetsdraken? Vi hade pratat om det sista veckorna i klassen. Alla var lika skärrade. Utom en och annan som redan handplockats till sin pappas, mera sällan mammas, jobb. Men vi andra..? För att bryta den negativa tonen körde vi med vilda uppeppningsgrejor. Men innerst inne fanns som sagt oron.

Oron över att vi skulle leva en skuggtillvaro vid sidan om resten av samhället.

Uppriktigt sagt så visste jag inte om jag ville bli språklärare ens. Men jag var ju tvungen att hitta på något!

Gamla drömmen om att jobba som arkeolog kändes plötsligt helt överklig. En dag hade den bleknat. Som leksaker man tröttnat på, vuxit ifrån. Plötsligt är Barbie bara en pinsam plastdocka med alldeles för långa ben.

De flesta av oss ville ha ett modernt jobb. Fast teveproducent, som 45 % i klassen planerade att ägna sig åt, det var inte min grej. Såpor i all oändlighet ... För min del handlade det om ett normalt, intressant jobb. Fylld Filofax och välbetalt!

Jag hade inte diskuterat mina utbildningsplaner med pappa. Hade nästan inte sagt ett vettigt ord till honom hela senaste året. Egentligen fattade jag inte varför jag var så förbannad. Rent logiskt hade han väl rätt att förälska sig, hitta en ny kvinna. Men jag tror det var sättet han gjorde det på, som kändes så ... fegt.

När han fick sin hjärtinfarkt för två år sedan hade jag förstått att det var någon mellan Louise och honom. Upptäckte det av en slump på sjukhuset. Ungefär som jag upptäckte att min bror är bög på en bio (ja, han är naturligtvis bög överallt, men ni fattar vad jag menar).

I alla år hade pappa förtalat Louise. Det fanns ingen som irriterade honom som just den kvinnan, brukade han säga. Mamma tog henne i försvar. Och hela, hela tiden var han otrogen med henne. Det var hos chefen han befann sig, när vi trodde att han jobbade över.

Långsamt klafsade jag i de lånade Agnes-skorna bort mot långa backen. Närmsta grannhuset, som fått nya invånare, utstrålade instängdhet. Persiennerna neddragna, likt slutna vita ögonlock. Gräsmattan låg absurt välklippt.

Längre ner i kröken uppenbarade sig pepparkaksbruna huset från nittonhundredratio-någotning. Apotekaränkan Winters donation till stan. Där hade min expojkvän Theo och hans familj hyrt ett par år under sin Sverigevistelse. Så nära, så lagom nära.

I lokalbladet hade man pratat om att förvandla huset till något för flyktingar ... Än hade inget hänt.

Ett par kvarglömda vita tubsockor hängde på tvättstreckket. Till höger, borta vid pumpen, vilade en mossfläckig stenhind i gräset.

Jag hade precis hunnit ner till bron som leder över Prinsbackaan när regnet anföll. Denna milt blåsiga junidag hade åvattnet samma färg som himlen. Blekt, blekt grått, inte olikt buken på en död fisk.

När regnet tilltog, linkade jag längs gatan som leder bort mot Café Salzburg. Räddade mig in under tak, medan skuren pepprade de vita gjutjärnsborden.

En fet fiskmås spankulerade på gruset, glodde kallt ... Försökte svälja en halv kanelbulle.

Efter tre minuter kom Vanna rusande med långa kliv från sitt håll. Marc säger att hennes ben börjar vid armhålorna. Hon hade också shorts, svarta. Plus tröjan med de små hundarna, som är gullig men aningens knäpp.

Vanna höll ryggsäcken (en glad, gulrandig syntet-tiger) som skydd över huvudet. Vi skrattade hysteriskt, medan regnet strilade rakt ner från himlen som ett halvgenomskinligt duschdraperi. Från gatan kom en frän lukt av rå grönska, av bensin och vått damm.

- Vad ska du ha, Vanna?

- ... ingen ljum Apfelstrudel med vispgrädde, den saken är klar. Urk, jag är så otroligt bakis. Något riktigt kallt ...

En enorm jooooo, tack! Vad konstig röst du har förresten ...
Sjung lite för mig, "miss Marian Faithful"!

Damen innanför disken log, hällde upp i största glaset.

- Och jag tar nog en ... en Vichy Nouveau, med
citronsmak, nej förresten, grape.

- När vaknade du? undrade jag medan vi snabbt
ockuperade ett ledigt bord nära fönstret.

- Alldeles nyss. Pappa har tagit ut farmor och mormor på
sightseeing, de skulle titta på Slottet. Synd att det blev så
taskigt väder ... Kusin Rolf med fru stack in till Göteborg.
Tänkte spana in Clas Ohlson, hobbyaffären du vet. Leta
efter någon bormaskin som han inbillade sig skulle bli
billigare här än hemma i Oslo. Rolf är hängiven
amatörborrhare. Tillverkar fågelholkar i stor skala, har jag
hört.

Vanna fnissade, men inte alls elakt. Luften i fiket var
tjock av vanilj, kaffe, cigarettrök. Jag gäspade, kände mig
trött, hängig.

- Tjaha, vad tyckte du om examen och alltsammans?

Hon tänkte efter, medan hon långsamt vickade på glaset.

En gång hade min bror liknat henne vid en vacker haj.
Jag blev rätt upprörd faktiskt, på Vannas vägnar. Tror hon
gör honom nervös. Min kompis är så ... superkvinnlig. Så
ovanligt ovanligt vacker.

Halvlångt blont hår, hon har också klippt sig. Blåsippblå
ögon, lång och slank. Tjusig näsa ... "Klassisk", sa min far
på den tiden vi pratade. Stor, snygg mun. Hon liknar
Sverre, pappan, som ett bär liknar ett annat.

Sverre Gudmunsen har numera jobbat sig upp till
polischef här i Prinsbacka. Representerar tryggheten för
alla och envar. Han fotograferas ofta i lokalpressen. Profil i
motljus. Snygg profil, det tycker alla damer!

Vanna kan bli fotomodell när som helst, men har sökt till
sjukgymnastprogrammet i hela vårt avlånga land. Norge

också, tror jag.

Min kompis är ju norska på sätt och vis. Döda mamman och Sverre kommer båda från en liten plats utanför Bergen. Fast Vanna är född här i stan.

- Examen..? Ungefär som man tänkt sig, mumlade hon. Ryckte på axlarna.

Drack några klunkar apelsinjuice. Sa att hon nog måste ta en värktablett.

- Äger du möjligtvis ... Por favor..?

Jag kollade bland växelpengarna i botten på väskan. Hittade en luddig tampong som sett bättre dagar. Plus en svårt gråsolig Alvedon. Påpekade att hon fick äta den på egen risk.

- Varför dricker man en massa vin, Nella? Man kan väl ha kul ändå. Alkohol är ju bara skit egentligen.

Vi gjorde en gemensam grimas. Kände ingen i hela gymnasiet som var helnykterist. Vår skola är en vanlig svenssonskskola, med helt vanliga elever. Det förekommer en del partyknark, men inte mycket ... Vanna och jag har väl testat lite hasch några gånger. Men som hon brukar säga: "Det här gör mig bara sömning. Jag föredrar hederlig sprit, det vill säga vin!"

Tog mig en titt på cafébesökarna. Mest damer i gyllene medelåldern. Ingen av klasskompisarna hade pallrat sig upp.

Fiket är som ett Österrike i miniatyr. Man har till och med en Mozart-affisch ute på toa. Rejåla snidade trä möbler. Rosa tunga plyschgardiner. Spegel och allmän elegant hemtrevnad.

Radion stod på, folk kunde ringa in till *City 107* och låta som en mopedmotor. Den som vann fick en biobiljett eller en T-shirt. Interaktiv radio, jo man tackar.

- Dessutom har jag fått mens, fortsatte Vanna dystert. Jäkla tur att den inte kom i går! Jag vet ju aldrig riktigt, har

inte samma exakta kroppsklocka som du. Mina PMS-besvär är deprimerande. Jag *gör jättekonstiga* saker ... I förrgår hängde jag undan en klänning för femtonhundra kronor på *Lucille* fast jag är pank ... I dag måste jag gå dit och säga att jag inte ska ha den!

Hon reste sig och försvann in på toa. Jag spanade ut i regnet. Fick syn på morbror Dag, som blixtrade förbi på sin racer utan att se mig. Antagligen var han på väg till sitt antikvariat. Röd jacka och ljusa jeans. Dubbelvikt hukande mot den himmelska duschen.

- En sak är i alla fall säker: jag tycker det är skönt att slippa läxor. Aldrig mer ett grupparbete så länge jag lever! Nu ska vi bara se framåt, Nella! Snart är det år tvåtusen ... Nedräkningen har börjat, skål!

- Du, vi måste bestämma om resan nu. Annars kanske det är fullbokat. Vart ska vi åka?

- Fråga inte mig ... Jag vet inte vad jag vill längre.

Hon bet med en spetsig hörntand i den korallrosa underläppen. Mumlade något om att det inte spelade så stor roll vart vi reste. Huvudsaken var att det var någonstans spännande. Att vi slapp bo på lopphotell - att det fanns intressanta killar. Plus att man kunde bada och sola. Det var viktigt!

Jag inspekterade blåsan på hälen. Nu hade den spruckit, röda köttet lyste fram. Plåstret hängde blodigt på trekvart. Pressade en servett mot såret, drog upp sockan. Det sved så att ögonen tårades.

I radion sjöng Madonna smäktande "*Dooont kraaj for mii Argentiina ...*"

- Titta ut, my friend, sa jag. Det ljusnar. Regnet är strax över.

- Ska vi traska en sväng i den ganska friska luften?